

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **H. M.**
státní příslušnost Arménská republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. MV-83997-2/AOM-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 3. 6. 2021 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále také jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno správní řízení o žádosti udělení mezinárodní ochrany na podkladě žádosti žalobce ve smyslu § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

2. Žalobce zdůraznil, že si je vědom toho, že se v dané věci jedná o jeho další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, nicméně upozornil, že nebyl poučen o tom, že konkrétní důvody žádosti má uvést při poskytnutí údajů k podané žádosti, neboť měl za to, že se jedná pouze o prvotní krok v rámci řízení a detaily budou následně získány během pohovoru. Žalobce navíc nebyl ani seznámen s podklady před vydáním rozhodnutí a neměl možnost se fakticky dozvědět o tom, zda a kdy bude moci skutečně uvést konkrétní důvody žádosti. Postupem žalovaného mohlo dojít k potenciálnímu porušení zásady non-refoulement, případně porušení čl. 8 EÚLP a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; připomněl, že v souladu § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pohovor neprovádí, byla-li žádost podána opakovaně. Pokud se týče poučení žalobce, připomněl žalovaný závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34, podle kterých je dostatečné, je-li při opakované žádosti žadatel poučen o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný postupoval procesně správně a nedopustil se pochybení.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce nejprve dne 16. 11. 2001 požádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž tato mu nebyla udělena rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 11. 2003. Následně požádal o udělení mezinárodní ochrany opětovně, a to dne 17. 5. 2013 (poté, co byl dne 10. 5. 2013 zajištěn Policií ČR za účelem správního vyhoštění). O této žádosti bylo rozhodnuto žalovaným nejprve rozhodnutím ze dne 15. 5. 2014, kterým nebyla mezinárodní ochrana udělena. Toto rozhodnutí však bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2016, č. j. 32 Az 21/2014-137. Následně žalovaný rozhodl opětovně o neudělení mezinárodní ochrany rozhodnutím ze dne 10. 8. 2016, které bylo však zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2018, č. j. 2 Az 56/2016-39. Konečně o této žádosti ze dne 17. 5. 2013 bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 26. 4. 2019, kterým nebyla mezinárodní ochrana udělena. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 Az 30/2019-30 a kasační stížnost podaná proti tomuto rozsudku byla odmítnuta NSS pro nepřijatelnost usnesením ze dne 29. 12. 2020, č. j. 2 Azs 163/2020-32.
5. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl dne 16. 5. 2021 zadržen Policií ČR bez platného oprávnění k pobytu a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění a zároveň byl zajištěn za účelem správního vyhoštění.
6. Po poučení o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 5. 2021 žalobce dne 20. 5. 2021 podal v zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách opětovně žádost o udělení mezinárodní ochrany. V této žádosti neuvedl žádné důvody.
7. Následně dne 26. 5. 2021 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Správní orgán zjistil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí, jedná se tak o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalovaný postupoval ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o žádosti zastavil, když dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu ve vztahu k posouzení podmínek podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Zároveň ani žalovaný takové okolnosti neshledal.

Posouzení věci krajským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.
10. Na prvním místě krajský soud připomíná, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, *musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38).
11. Těmto povinností žalovaný v napadeném rozhodnutí bezezbytku dostál, když z rozhodnutí jsou ve smyslu citované judikatury zcela zřejmé důvody, pro které žalovaný shledal naplnění podmínek § 11a odst. 3 zákona o azylu.
12. Pokud se jedná o stěžejní námitku žalobce, že nebyl poučen o tom, že konkrétní důvody žádosti má uvést při poskytnutí údajů k podané žádosti, odkazuje krajský soud na závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34, které připomněl žalovaný ve svém vyjádření. V něm NSS mj. uvedl: „NSS předesílá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel. Správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (takto již rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003-41).

Dle § 11a odst. 3 zákona o azylu ovšem platí, že žalovaný řízení o žádosti zastaví, pokud cizinec podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [k tomu viz § 2 odst. 1 písm. g) téhož zákona] a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností domnívat, že žadatel může být pronásledován či bude vystaven hrozbě vážné újmy. To se přesně stalo i v tomto případě.

Stěžovatel neměl spoléhat, že na něj toto ustanovení nedopadne. Ostatně i z § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu plyne, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě žalovaný umožní žadateli sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Stěžovatel byl řádně

poučen o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu. V tomto typu řízení není žádným nováčkem, ostatně žádost podal již potřeť. Již jen proto si mohl a měl být vědom, že „nové“ důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, bylo – v jeho specifické situaci – třeba sdělit již v samotné žádosti ze dne 22. 8. 2019.

NSS se shoduje s krajským soudem, že ze všech okolností číší, že v pořadí třetí žádost o mezinárodní ochranu byla účelová. Stěžovatel ji totiž podal po tom, co jej hlídka policie zadržela, zajistila a umístila v zařízení pro zajištění cizinců za účelem správného vyhoštění. Stěžovatel v žádosti neuvedl zhola nic, žádný „azylový“ důvod, natož něco nového, co neuvedl v řízeních o předchozích žádostech. Žádné nové skutečnosti žalobce netvrdil ani v žalobě.“

13. Tyto závěry jsou přitom zcela použitelné na nyní projednávanou věc. Ani žalobce jako osoba „zkušená“ v azylovém řízení nemohl spoléhat na to, že v jeho případě nebude postupováno podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, podal-li další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak nepochybil, pokud žalobce nepoučil, že důvody pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany, měl uvést při podání žádosti.
14. Nadto, žalobcova další opakovaná žádost je ryze účelová, když (tak jako u první žádosti o mezinárodní ochranu) podal žalobce žádost až poté, co byl zajištěn Policií ČR bez pobytového oprávnění na území ČR.
15. Žalobcova tvrzení o tom, jaké by mohly být případně důvody jeho žádosti a k jakému porušení jeho práv by v případě, že by důvody uvedl, mohlo postupem žalovaného dojít, považuje krajský soud za zcela nepřípadné a hypotetické.
16. Žalovaný také nepochybil, jestliže žalobce neseznámil s podklady rozhodnutí, neboť již z obsahu žádosti žalobce a předchozích žádostí o mezinárodní ochranu bylo zjevné naplnění podmínek § 11a odst. 3 zákona o azylu a nebylo tak, s jakými podklady, mimo nijak neodůvodněnou žádost žalobce, žalobce seznamovat před vydáním rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. června 2022

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce